

Válečný útok na Ukrajinu - dva roky poté

23.2.2024 - Lenka Prokopová | Česká zemědělská univerzita v Praze

Ke komunistickému puči z 25. února roku 1948 přibýlo v novodobých dějinách další datum, z něhož mrazí: 24. únor 2022, den bezprecedentní agrese Ruska proti Ukrajině. Prvotní šok vystřídala obrovská vlna solidarity, která se rozlila napříč Evropou. Češi opět prokázali ochotu pomáhat, když jde do tuhého. Svoji roli sehrála i historická zkušenost s šokující ruskou okupací v roce 1968. Agresor byl a je stále tentýž. Zákeřný a nepředvídatelný.

Když se před dvěma roky zhroutila iluze našeho mikrosvěta jako bezpečného místa, novou realitu nám dennodenně připomínaly tisíce válečných uprchlíků, které ruská agrese vyhnala z jejich domovů. V Česku jich podle posledních průzkumů dosud zůstává zhruba 300 tisíc.

Na příliv utečenců reagovala Česká zemědělská univerzita mezi prvními, okamžitě a efektivně. Jen pár dní po vypuknutí války poskytla stovkám žen a dětí náhradní domov se zajištěním stravy, hygienických potřeb, lékařské péče a psychologické pomoci.

„Byl jsem, a stále jsem velmi hrdý na to, že naše univerzita dokázala poskytnout uprchlíkům pomoc v takovém rozsahu a umožnila těmto zkoušeným lidem v těžkých chvílích důstojný život,“ zdůrazňuje rektor ČZU Petr Sklenička.

Jen během března roku 2022 našlo azyl na kolejích v Suchdole 186 uprchlíků a ve školním podniku v Lánech 57 lidí. Další byli ubytováni v Kostelci nad Černými lesy a v sídle IVP v Malé Chuchli.

„Dnes máme v Suchdole ještě 33 lidí, z toho 12 dětí. Sedmi z nich hradíme ubytování my a pětí dětem platí bydlení na našich kolejích pražský magistrát,“ říká ukrajinská studentka PEF Anastasiia Marchenko, která od začátku konfliktu zapojila všechny síly do pomoci běžencům a nyní pracuje v ubytovací kanceláři Kolejí a Menzy ČZU. Anastasiia spolu s dalšími dobrovolníky pomáhala s vyřizováním úředních záležitostí a se vším, co bylo potřeba.

Na univerzitě bylo zřízeno Dětské centrum, začaly se hledat pracovní příležitosti pro ukrajinské ženy, školy a školky pro děti a možnosti studia pro ty odrostlejší. Byla vyhlášena materiální sbírka a finanční sbírka na pomoc válečným běžencům – jen v prvním týdnu se v ní shromáždilo cca 800 tisíc korun.

Univerzita zřídila kontaktní místo pro studenty v nouzi, ale i pro ty ochotné pomáhat. Studenti a akademici z Ukrajiny se postupně začleňovali do studijních programů a výzkumných projektů. Mnohým z nich se podařilo dosáhnout skvělých úspěchů ve výzkumných týmech ČZU, někteří během vynuceného exilu úspěšně absolvovali doktorské studium.

Podle kvestora ČZU Jakuba Kleindiensta byla pomoc lidem přicházejícím z válkou postižené země jedinečná rychlostí, s jakou univerzita reagovala, a také komplexností: *„Naše univerzita projevila bezprecedentní připravenost. V režii krizového štábu vznikl celý proces zajištění potřebné pomoci poskytované již od příjezdu na území republiky. Koordinovala ji skupina UKRAJINA help za mohutné podpory stovky dobrovolníků – studentů i zaměstnanců univerzity,“* shrnuje Jakub Kleindienst události odehrávající se bezprostředně po ruské invazi na Ukrajinu. *„Ve čtvrtek vypukla válka a již o víkendu se naše univerzita mohla komplexně postarat o ty, kteří z napadené země odešli. Bylo připraveno ubytování se stravou, materiální pomoc, personální zajištění, systémy, které toto všechny zajišťovaly byly nastaveny. Ta rychlost byla neuvěřitelná a fascinující, motivující a dojemná. Tyto dojmy podpořili také ti, kteří bez váhání přispěli materiální pomocí a pomohli nám tak pomáhat,“*

doplňuje Karla Mráčková, ředitelka Odboru komunikace a PR.

V prvních dnech války našla v Suchdole azyl také Antonína Konar. Se dvěma malými syny Vasilem a Denisem uprchla z Koločavy na Zakarpatské Ukrajině dva dny po začátku ruské agrese. *„Neuměla jsem si představit, co nás čeká, nevěděla jsem, co si počneme. Bála jsem se, že na všechno budeme úplně sami, že nebudeme mít kde bydlet a nebude o nás nijak postaráno. Ale bylo to přesně naopak,“* vzpomíná paní Antonína na období velké nejistoty a obav. A co ji nejvíc překvapilo? *„Jak skvěle bylo všechno zorganizováno, jak se myslelo na všechno a na všechny. Na lidi, kteří mají malé děti, na ty starší, dokonce i na zvířata.“* Také její synové navštěvovali Dětské centrum, zatímco se jejich maminka mohla věnovat vyřizování dokumentů a hledání práce.

I v těžkých časech mnohdy zabliká světélko naděje. Tím bylo narození dvou miminek ukrajinským maminkám ubytovaným na kolejích. První z nich přišlo na svět už v dubnu 2022, druhé vloni v lednu. Ředitel Kolejí a Menzy ČZU Jiří Macoun má obě události v paměti jako silně emotivní zážitky. *„Představa, že matka přivede své dítě na svět mimo svůj domov jako uprchlík před válečným konfliktem, je emočně velmi náročná. Pro nás, zaměstnance kolejí, to byl vždy impuls, abychom pro tyto lidi udělali něco navíc. V rámci možností jsme se snažili vybavit maminky vším potřebným, jako jsou plenky, kočárek a podobně. Krásnou odměnou pro nás pak bylo pochování takového spokojeného mrněte,“* vzpomíná Jiří Macoun, a přidává další zážitek: *„Druhým silným momentem bylo obdarování malých dětí hračkami a sladkostmi u příležitosti našich velikonočních svátků a později i o Vánocích. Bylo velmi potěšující vidět, že skrze takové maličkosti mohly děti alespoň na chvíli prožívat intenzivní radost daleko od svého domova.“*

<https://www.czu.cz/cs/r-7229-aktuality-czu/vypuknuti-valecneho-utoku-na-ukrajinu-dva-roky-pote.html>
1